



**ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Petra Příhody a soudců JUDr. Michala Mazance a Mgr. Jana Passera v právní věci žalobkyně: R. M., zastoupené Mgr. Alexandrem Vaškevičem, advokátem se sídlem Plzeň, Františkánská 7, proti žalovanému: Ministerstvo vnitra, se sídlem Praha 7, Nad Štolou 3, pošt. schránka 21/OAM, o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 4. 11. 2004, čj. 59 Az 283/2003 - 57,

t a k t o :

- I. **Kasační stížnost se zamítá.**
- II. **Žalovanému se nepřiznává právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.**

O d ů v o d n ě n í :

Kasační stížností podanou v zákonné lhůtě se žalobkyně jako stěžovatelka domáhá zrušení shora uvedeného rozsudku Krajského soudu v Ostravě, kterým byla zamítnuta její žaloba proti rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 11. 12. 2003, čj. OAM-6395/VL-07-01-2003. Tímto (posledně uvedeným) rozhodnutím byla žádost stěžovatelky o udělení azylu zamítnuta jako zjevně nedůvodná podle ustanovení § 16 odst. 1 písm. g) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky ve znění pozdějších předpisů, (zákon o azylu), ve znění pozdějších předpisů. Krajský soud dospěl k závěru, že rozhodnutí žalovaného je vydáno v souladu se zákonem, na podkladě dostatečně zjištěného stavu věci.

Stěžovatelka proti tomu v kasační stížnosti uplatňuje důvody uvedené v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/ Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“). Konkrétně namítá, že žalovaný nesprávným způsobem posoudil právní otázku, a sice, zda je možno na její případ vztáhnout ustanovení § 12, § 13 odst. 1, 2 a § 14 zákona o azylu, tedy že žádost o udělení azylu stěžovatelce, byla podána důvodně. Tvrdí, že žádost o udělení azylu podala z důvodu útlaku ze strany svého otce, který ji fyzicky napadal a sexuálně obtěžoval. Pokud hledala pomoc na policii, nedostalo se jí žádné

pomoci ani ochrany, když zjevným důvodem pro takovýto postup byla skutečnost, že stěžovatelka uznává islám a již ze samotného jména je patrný její arabský původ. Nezbylo jí tedy, než se uchýlit do exilu. Je přesvědčena, že s ohledem na uvedené je dán důvod k udělení azylu podle § 12 písm. b) zákona o azylu, neboť je pronásledována právě z důvodu odlišného náboženského vyznání. Rovněž poukazuje na čl. 65 metodologické Příručky procedur a kritérií pro přiznání postavení uprchlíka, který uvádí, že pronásledování se týká za normálních okolností kroků, které podnikají orgány nějaké země. Může vycházet také od některých složek obyvatelstva, které nerespektují normy stanovené zákonem dané země. Tam, kde místní obyvatelstvo páchá diskriminační či jinak postihující činy, mohou být tyto považovány za pronásledování, pokud je orgány vědomě tolerují nebo odmítají, či nejsou schopné zajistit účinnou ochranu. Dále namítá, že žalovaný nedostatečným způsobem provedl dokazování, a na základě takto zjištěného skutkového stavu nebylo možné ve správním řízení o udělení azylu spravedlivě rozhodnout. Žalovaný zcela nerespektoval situaci stěžovatelky, že jako účastnice řízení o azylu má jen velice omezené možnosti pro zajištění důkazů o perzekuci v domovské zemi; navíc rozhodnutí žalovaného není v souladu s § 47 odst. 3 zákona č 71/1967 Sb., o správním řízení (správní řád) dostatečně zdůvodněno. Uvádí, že krajský soud nesprávně posoudil otázku, zda správní řízení netrpělo procesní vadou a nedostatečným způsobem přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného. Namítá, že byla nesprávně posouzena existence překážky vycestování, neboť v případě jejího návratu do vlasti jí bezpochyby hrozí nebezpečí mučení, nelidského a ponižujícího zacházení. Domnívá se, že splňuje zákonné podmínky pro přiznání překážek vycestování podle § 91 zákona o azylu, kterými se žalovaný ani soud v odůvodnění svých rozhodnutí nezabýval. Navrhuje, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek Krajského soudu v Ostravě zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení a současně žádá o přiznání odkladného účinku této kasační stížnosti.

Navrhuje, aby tato stížnost byla zamítnuta pro bezdůvodnost.

Nejvyšší správní soud nejprve vážil nezbytnost rozhodnutí o žádosti o odkladný účinek kasační stížnosti. Dospěl k závěru, že o ní není třeba rozhodovat tam, kde je o kasační stížnosti rozhodováno přednostně a kde je žadatelka chráněna před důsledky rozsudku krajského soudu režimem pobytu za účelem strpění podle § 78b odst. 1, 2 zákona o azylu (cizinec má nárok na udělení víza za účelem strpění pobytu mj., pokud žádost doloží dokladem o podání kasační stížnosti proti rozhodnutí soudu o žalobě proti rozhodnutí ministerstva ve věci azylu a návrhu na přiznání odkladného účinku – takové vízum opravňuje cizince k pobytu na území po dobu platnosti víza, která je 365 dnů; na žádost cizince odbor cizinecké a pohraniční policie platnost víza prodlouží, a to i opakovaně) – ze zákona platnost uvedeného víza zaniká právní mocí rozhodnutí o kasační stížnosti. Pozitivní rozhodnutí o žádosti o odkladný účinek by tedy nemělo z hlediska ochrany stěžovatelky žádný význam, negativní by před rozhodnutím o kasační stížnosti bránilo řádnému soudnímu řízení. Při rozhodnutí o kasační stížnosti pak je rozhodnutí o odkladném účinku nadbytečné, neboť obecně může přiznání odkladného účinku kasační stížnosti přinést ochranu jen do doby rozhodnutí o této stížnosti.

Důvodnost kasační stížnosti posoudil Nejvyšší správní soud v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů (§ 109 odst. 2, 3 s. ř. s.).

Prvotní je námitka týkající se nedostatečného zjištění skutkového stavu, neboť jen na základě úplného a řádného zjištění všech rozhodných skutečností lze stavět právní závěry o naplnění zákonných podmínek pro udělení azylu.

Ze správního spisu Nejvyšší správní soud zjistil, že návrh na zahájení řízení o udělení azylu stěžovatelka podala dne 7. 12. 2003 a pohovor k důvodům návrhu byl proveden dne 10. 12. 2003 v p. s. V. L.. V rámci návrhu a pohovoru uvedla, že důvodem návrhu na zahájení řízení o udělení azylu je skutečnost, že její otec pije, bije ji a obtěžuje. Když pracovala, kradl jí peníze. Na policii si nestěžovala, protože je to ostuda. V České republice má známou, která jí poradila, aby přijela. Dodala, že na Ukrajině neměla problémy s policií či se státními úřady a nikdy nebyla trestně stíhána. Na otázku, co by jí hrozilo v případě návratu na Ukrajinu, odpověděla, že se bojí otce. Žalovaný rozhodnutím ze dne 11. 12. 2003 žádost stěžovatelky o udělení azylu zamítl jako zjevně nedůvodnou podle ustanovení § 16 odst. 1 písm. g) zákona o azylu, neboť dospěl k závěru, že stěžovatelka neuvádí skutečnosti svědčící o tom, že by mohla být vystavena pronásledování.

Namítá-li stěžovatelka, že žalovaný nedostatečným způsobem provedl dokazování, nemůže s ní Nejvyšší správní soud souhlasit. Posuzování žádosti o udělení azylu ministerstvem se sestává z řady procesních a materiálních hledisek, obsažených v zákoně o azylu, které je nutno vidět v jejich vzájemné provázanosti a také souslednosti. Jestliže tedy v daném případě byla žádost stěžovatelky o azyl zamítnuta z důvodu, že neuváděla skutečnosti svědčící o tom, že by mohla být vystavena pronásledování [§ 16 odst. 1 písm. g) cit. zákona], není možno žalovanému vytýkat, že se podrobně nezabýval podstatou žádosti stěžovatelky, neboť by to bylo nadbytečné. Žalovaný ze žádosti o udělení azylu správně zjistil, že stěžovatelka neuvádí skutečnosti svědčící o tom, že by mohla být pronásledována z důvodů azylově relevantních a žádost zamítl jako zjevně nedůvodnou. Nejvyšší správní soud tak nezjistil naplnění tvrzeného kasačního důvodu uvedeného v ustanovení § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s., tedy vady řízení, spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu, nebo že při jejím zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost, a pro tuto důvodně vytýkanou vadu soud, který ve věci rozhodoval, napadené rozhodnutí správního orgánu měl zrušit.

Stěžovatelka rovněž namítá, že krajský soud pochybil, když nedostatečným způsobem přezkoumal rozhodnutí žalovaného a správní řízení jemu předcházející. K tomu Nejvyšší správní soud uvádí, že krajský soud přezkoumává napadené správní rozhodnutí v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s. ř. s.). Soud se tak v řízení o žalobě může zabývat pouze důvody, které byly uvedeny v žalobě, případně uplatněny ve správním řízení. V dané věci stěžovatelka v žalobě pouze namítala, že nesouhlasí s tímto rozhodnutím, žádá jej přezkoumat a uváděla rodinné problémy (obdobně jako v kasační stížnosti), uvedla, že se nemůže obrátit na svoji rodinu nebo na orgány zabývajícími se tímto problémem, protože rodina bude proti ní. Krajský soud tak rozhodnutí žalovaného přezkoumal v souladu s ustanovením § 75 odst. 1, 2 s. ř. s. a pochybení neshledal; svoje rozhodnutí také dostatečným způsobem odůvodnil. Za této situace nebyl postup soudu v rozporu

se zákonem a nedošlo k naplnění důvodu kasační stížnosti uvedeného v ustanovení § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.

Pokud jde o namítanou nezákonnost spočívající v nesprávném posouzení právní otázky, kterou stěžovatelka spatřuje v tom, zda je možno na její případ vztáhnout ustanovení § 12, § 13 odst. 1, 2 a § 14 zákona o azylu, tak ani tato nebyla shledána. Je třeba dodat, že stěžovatelka v kasační stížnosti nesprávně uvádí ustanovení § 12, 13 odst. 1, 2 a § 14 zákona o azylu. Ve skutečnosti jí byla její žádost o udělení azylu zamítnuta jako zjevně nedůvodná podle ustanovení § 16 odst. 1 písm. g) zákona o azylu.

Podle ustanovení § 16 odst. 1 písm. g) zákona o azylu (které v souzené věci žalovaný aplikoval) se žádost o udělení azylu zamítne jako zjevně nedůvodná, jestliže stěžovatel neuvádí skutečnosti svědčící o tom, že by mohl být vystaven pronásledování. Jak vyplynulo ze správního spisu stěžovatelka skutečně neuváděla skutečnosti svědčící o tom, že by mohla být vystavena pronásledování, pouze uvedla, že důvodem návrhu na zahájení řízení o udělení azylu je skutečnost, že její otec pije, bije ji a obtěžuje. Proto žalovaný ani krajský soud nikterak nepochybil, když shledali žádost stěžovatelky o udělení azylu jako zjevně nedůvodnou ve smyslu citovaných ustanovení.

Součástí předmětného rozhodnutí žalovaného není posouzení existence překážky vycestování ve smyslu § 91 zákona o azylu, neboť pouze v případě neudělení azylu v režimu § 12, § 13 a § 14 tohoto zákona je ve smyslu § 28 téhož zákona obligatorní částí rozhodnutí konstatování, zda se na cizince vztahuje překážka vycestování. Tak tomu není v případě rozhodnutí dle § 16 odst. 1 písm. g) zákona o azylu (viz též rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 9. 2004, čj. 5 Azs 230/2004 – 45). Proto ani krajský soud nepochybil, když se touto otázkou nezabýval. Ostatně tato námitka nebyla ani součástí žalobních bodů.

Žádný ze stěžovatelkou uváděných důvodů kasační stížnosti tak nebyl shledán, proto Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná a zamítl ji (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

Stěžovatelka, která neměla v tomto soudním řízení úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení a úspěšnému žalovanému náklady řízení nevznikly. Proto soud rozhodl, že se žalovanému právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává (§ 60 odst. 1, § 120 s. ř. s.).

Poučení: Proti tomuto rozsudku nejsou přípustné opravné prostředky (§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně dne 28. února 2006

JUDr. Petr Příhoda
předseda senátu